

Megan Miranda

Verloren dochter

Vertaald door Vanja Walsmit



DE FONTEIN

Proloog

De droogte begon in het westen. Op het nieuws zagen we hoe het waterpeil in de reservoirs en de meren daalde en hoe hun verborgen verleden langzaam aan de oppervlakte kwam. Op eens stond het Great Salt Lake op het punt van verdwijnen en dreigde het giftige stof dat in de bodem lag opgeslagen vrij te komen. Skeletten doken op aan de oevers van het krimpende Lake Mead, in vaten en boten, kale botten verspreid langs een uitgedroogde kustlijn. Vermiste personen, na jaren gevonden. Onbekende misdaden, plotseling blootgelegd.

We keken toe vanuit onze veilige enclave aan de oostkust, waar zoetwaterrivieren bergafwaarts stromen en ons meer – onze gemeenschap – in stand houden. We keken toe vanaf de bank in onze huiskamers, met uitzicht op weelderige bossen, het veelbelovende groene landschap van North Carolina. We dachten dat we beschermd waren, immuun.

Hier kwam het met vertraging, net als al het andere – de laatste mode, snel internet.

Langzaam werd het verrotte hout onder de steigers zichtbaar, zacht en zwart. Boten werden in scheepsloodsen gehesen of verderop voor anker gelegd, heen en weer deinend als spookschepen in de nacht.

We kregen te horen dat we het gras niet mochten sproeien, dat we niet met boten het meer op mochten vanuit Gemma's Creek, dat we ons geen zorgen hoefden te maken. Zelfs niet toen er geleidelijk meer dingen naar boven kwamen: takken en boomstammen die uit de bodem staken, gezonken bierflesjes die half begraven lagen in de vers blootgelegde modder.

In het westen, daar had je de lichamen. Maar bij ons was het minder spectaculair, bleven we grotendeels verstoken van drama

en sensatie. Wij hielden onze misdaden graag onopvallend, onze zaken gesloten. Dat was ook het motto van mijn vader. Ik had het idee dat hij tot een uitstervend ras behoorde. Een rechercheur die geen kick kreeg van de jacht of van het zegevierende recht. Nogal een verschil met de innerlijke drang die ik in mijn jeugd voelde: *Geef me onrecht, en ik zal straffen.*

Dus toen de droogte ons uiteindelijk bereikte, vond ik het toepasselijk dat het niet een lichaam, een vat of een bot was dat als eerste onze aandacht trok. Het was iets onopvallenders, iets wat we eerst niet begrepen.

Stiller, maar niet minder gevaarlijk.

Deel 1

Vader

I

62 dagen zonder regen

Woensdag 15 mei

17.30 uur

Neerslag: geen

Ze haalden de auto uit het meer op de dag van mijn vaders herdenkingsbijeenkomst; twee losstaande maar even nieuwswaardige gebeurtenissen. Iets verloren, iets gevonden.

Mijn vader was al meer dan drie weken dood en de dagen daarna was ik de tijd anders gaan beleven. Een soort herijking. Een nieuwe werkelijkheid. Ik luisterde elke ochtend naar het weerbericht op de radio in Charlotte – *tweeënzestig dagen zonder regen* – en dacht erbij: drieëntwintig dagen zonder hem.

De ene helft van Mirror Lake leek uitgelopen om het leven te vieren – opeengepakt op het terras van mijn vaders favoriete restaurant, proostend met een drankje (of twee, of drie) op het portret van rechercheur Perry Holt – terwijl de andere helft aan de overkant van Mirror Lake bij een inham toe stond te kijken hoe het bergingsbedrijf een takel vasthaakte aan de auto die een paar dagen eerder in het water was ontdekt.

Ik dacht maar één ding: Logisch dat dit nu gebeurt.

Ik had altijd al het vermoeden gehad dat mijn vader de enige was die de boel puur op wilskracht bij elkaar had gehouden – niet alleen onze familie, maar de hele stad. Zonder zijn waakzame blik, zijn standvastige overzicht, was alles gaan wankelen.

Zelfs voor dit moment had hij ons zijn instructies nagelaten. Een crematie in plaats van een begrafenis. Een feest in plaats van een rouwplechtigheid. Hapjes betaald door het bureau. Drankjes op zijn kosten.

Maar de ontdekking van de auto was groot nieuws in een klein stadje, en niemand leek te weten wat te doen nu ook de buitenwereld toekeek. Het had zelfs de voorpagina gehaald in Charlotte: het waterpeil van Mirror Lake was in decennia niet meer zo laag geweest en een visser was bijna tegen het gezonken voertuig aan gevaren.

Er waren geen sporen van een botsing – geen verbogen metaal of geplette vegetatie in de bocht van de weg boven de inham. Daarom ging het gerucht dat de oude verroeste sedan daar jaren had gelegen, al voordat de nieuwe vangrail was geplaatst. Op de dag van de vondst was er kennelijk een duikploeg het water in gegaan, maar die had niets in de auto ontdekt.

Toch was er iets vreemds aan de situatie. Een voorbode dat er dingen aan het licht gingen komen, gingen veranderen.

Een waarschuwing dat ook hier iets stond te gebeuren.

Er hing iets in de lucht wat iedereen gespannen maakte: de zoemende insecten bij de modderplassen onder het terras; de ondergaande zon die fel weerkaatste op het wateroppervlak, zodat we onze ogen tot spleetjes moesten knijpen om elkaar te kunnen aankijken; bladeren, droog en broos, dwarrelend in de wind, die op de verkeerde tijd van het jaar op de grond waren gevallen.

Dit was niet hoe het hoorde te gaan.

Er hoorden verhalen te klinken door de microfoon naast de bar, van iedereen die zich geroepen voelde om te spreken. We hoorden troost te vinden in drank en gelach – dit moest een moment zijn van ontlading, van acceptatie. Perry Holt was te vroeg uit het leven gerukt en dat was onrechtvaardig, maar god, hij had bepaald geen nutteloos bestaan geleid.

Heel veel mensen hier vonden dat ze hun leven aan hem te danken hadden. Of hij je nu uit een penibele situatie had gered of je een duwtje had gegeven in de richting van de hulp die je nodig had – vandaag hoorden we daar allemaal aan terug te denken. Maar het nieuws over de auto sloeg een wig in ieders aandacht en in ieders gevoel voor wat verantwoord en gepast was.

Elke opmerking die uit de speaker schalde – *Het was zo'n*

goeie vent, zo'n goede leider, zo'n goed rolmodel – ging gepaard met gefluister van de mensen om me heen.

Ze halen hem nu naar boven.

Geen kentekenplaat. Geen chassisnummer.

Gestolen en gedumpt, waarschijnlijk.

Terwijl de jongste dochter van de Murphy's – inmiddels al een paar jaar van de middelbare school – vertelde hoe mijn vader haar als kind midden op het meer had aangetroffen nadat haar opblaasband van de steiger was losgeraakt, hoorde ik het groepje mensen naast me weddenschappen afsluiten over wat er in de kofferbak zou zitten.

Een lichaam. Gestolen goederen. Een wapen.

Ik draaide me om en wilde oogcontact met ze maken om ze het zwijgen op te leggen, maar ze keken naar de ingang, waar een groep geüniformeerde agenten in de deuropening stond.

Het hielp niet dat veel van de aanwezigen nu of in het verleden een link hadden met politiewerk, hetzij door hun beroep, hetzij door familiebanden. En dat er steeds maar mannen en vrouwen in uniform in en uit liepen, die mijn broers afwisselend condoleerden en op de hoogte hielden van de laatste informatie.

Mijn broers, die allebei plotseling weer verdwenen waren.

Ik nam het ze niet kwalijk.

Ze stonden waarschijnlijk op de smalle steiger langs de zijkant van het gebouw – de enige plek om aan de menigte te ontsnappen.

Ik zag Caden het eerst, ijsberend, één brok nerveuze energie. Hij bleef af en toe staan om zijn telefoon boven het water te houden, op zoek naar bereik. Op elke andere dag zou hij er zelf bij zijn geweest. Hij was als eerste ter plaatse geweest; het telefoontje over de auto was binnengekomen toen hij op patrouille was rond het meer.

Gage stond doodstil. Hij staarde naar het water, zijn armen rustten op de houten reling. Van een afstandje leek hij zoveel op onze vader, dat mijn hart even oversloeg: die scherpe neus, die markante kaaklijn, dat korte, donkere haar. Zware, gefronste wenkbrauwen die alles wat hij zei een serieuze lading gaven.

Ik ging geruisloos naast hem staan en spiegelde zijn houding. Hoeveel jaren had ik hem niet geïmiteerd, geïdealiseerd, verafgood als de held van mijn jeugd? Hij had me veel langer om zich heen geduld dan de meeste oudere broers zouden doen, en ik had genoten van zijn complimenten. *Hazel klimt zo in die boom. Hazel durft van die brug te springen. Hazel verslaat je met een wedstrijdje.*

Het enige wat ik destijds had moeten doen was in actie komen en zijn gelijk bewijzen. Nu probeerde ik niet alleen zijn houding, maar ook zijn emoties te spiegelen. *Zoek de balans. Wacht op het juiste moment.* Gage was altijd de verantwoordelijke, net als onze vader, en nu had hij niet alleen een nieuwe rol op het bureau, maar ook in ons gezin. Misschien was dat het nadeel van de oudste zijn.

‘Verstoppen we ons?’ vroeg ik toen Cadens voetstappen zich van me verwijderden. Gage hield zijn hoofd schuin en kneepte zijn ogen dicht. ‘We verstoppen ons, ja.’

Ik voelde Cadens voetstappen weer dichterbij komen, als een metronoom die het ritme aangeeft.

Hij kwam achter ons staan en stopte met ijsberen. ‘Mel probeert foto’s te sturen. Ze komen niet binnen.’ Ik zag de samengebalde energie in zijn houding, maar zijn uitdrukking bleef kalm en beheerst. Hij wist zoveel te verbergen achter dat engelengezicht, zelfs op zijn zevenentwintigste nog, met het kuiltje in zijn wang en zijn bruine haar dat opzij viel, alsof hij nog op de drempel van de volwassenheid stond.

‘Wat gebeurt daar allemaal?’ vroeg ik.

Als er twee mensen waren die feiten van geruchten konden onderscheiden, dan waren het mijn broers wel – ze waren allebei trots in de voetsporen van onze vader getreden. Hoewel Gage waarschijnlijk de enige was van wie ik informatie zou krijgen. Caden en ik konden het best met elkaar opschieten als ik eraan dacht om op mijn tong te bijten en als hij eraan dacht om mij te negeren. Vandaag hielden we ons allebei grotendeels aan onze rol.

Gage was lang en tanig, Caden eerder breedgeschouderd en

gedrongen. De enige kenmerken die ze gemeen hadden, waren de diepblauwe kleur van hun ogen en het zware timbre van hun stem. 'De stem van de Holts,' zei mijn vader altijd, hoewel die van hem wat heser was geworden naarmate hij ouder werd.

'Waarschijnlijk verzekeringsfraude,' zei Gage met samengetrokken donkere wenkbrauwen. 'De vangrail is vijftien jaar geleden geplaatst. De auto moet er al een tijdje hebben gelegen.'

Ik kende dat stuk weg, vlak voor de smalle brug waar auto's op elkaar moesten wachten om te kunnen passeren. 'Je verliest daar snel de macht over het stuur,' zei ik. Ik herinnerde me de waarschuwing nog van toen ik leerde autorijden. De echo van mijn vader: *Voorzichtig. Gas terugnemen, Hazel.*

Het was altijd al een gevaarlijke bocht geweest, vooral 's nachts. De gemeente Mirror Lake leek niet te geloven in straatverlichting, middenstrepen en regulier onderhoud van gaten in de weg. Waar ze wel in geloofde, was respect voor de oorspronkelijke natuurlijke geografie. Daarom hadden de wegen abrupte splitsingen, schokkerige bochten en steile hellingen. De zijwegen waren meestal maar breed genoeg voor één voertuig. Toen we jong waren, hadden we geleerd om zowel voorzichtig als agressief te rijden, om door vernauwingen te manoeuvreren, om het gaspedaal in te trappen voordat een ander dat deed.

Rijden was hier een gevaarlijke bezigheid, vooral voor mensen van buiten.

Ik stelde me voor hoe iemand op volle snelheid van de weg was geraakt, niet vertrouwd met de donkere bochten, onverlichte bergweggetjes en wegslippende banden. Voor je het wist, verdwenen er dingen ongemerkt onder het wateroppervlak.

'Er zat niemand in de auto, Hazel,' antwoordde Gage. 'Dat hebben ze gecontroleerd.'

'Misschien wist-ie eruit te komen,' zei ik. Ik sloot mijn ogen en zag het voor me: iemand die zich een weg uit het zinkende voertuig klauwde. Een hoofd dat uiteindelijk boven water kwam, die eerste instinctieve ademteug.

'Nou, als dat zo was, heeft niemand het gemeld. En de ken-
tekenplaten waren verwijderd. Het lijkt er meer op dat die auto

daar met opzet is gedumpt. Het is een handige plek.' Gage dacht logisch, pragmatisch, nuchter. Allemaal dingen die hem een goede rechercheur maakten. Het was altijd heel makkelijk om hem te geloven.

Het klonk plausibel: het meer was een plek waar niemand zou gaan zoeken.

Caden keek even op van zijn telefoon. 'Niet te geloven dat hij er al zo lang ligt. Op de middelbare school sprong ik daar altijd het water in.'

Gage wreef over zijn kaak. 'Ik ook,' zei hij.

Ik huiverde. We waren allemaal van de rotsen gesprongen in die bocht, als de zomerzon te heet werd en we naar spanning en sensatie snakten, ondanks de waarschuwingen van de volwassenaars. Ik voelde nog altijd de koude schok na een potloodsprong in het meer, dat ongeacht het tijdstip altijd in de schaduw lag, de bodem eindeloos ver weg.

Hoe dichtbij waren we geweest? Wie had er metaal geraakt en aan een rotsblok of tak gedacht? Wie had er gedacht dat het iets anders was?

'Jezus,' zei Caden, terwijl hij zijn telefoon dicht bij zijn gezicht hield. Zijn adem stakte even, het enige dat zijn gemoedstoestand weggaf. Toen vernauwden zijn ogen zich. 'Iemand moet daar echt heen om die menigte in bedwang te houden.'

Ik probeerde over zijn schouder op het telefoonscherm te kijken, maar hij was al weg. Hij sloeg snel de hoek om, terug naar de gasten.

Met 'iemand' bedoelde hij blijkbaar zichzelf. Ik kon niet geloven dat hij zomaar wegging.

'Meen je dit nou?' begon ik. 'Pa zou...'

'Pa zou daar zelf zijn geweest,' onderbrak Gage me. Hij keek met half dichtgeknepen ogen naar het water. De omringende bergen weerkaatsten op het wazige oppervlak. 'Dat weet jij ook.'

Dat was waar. In de loop der jaren had ik onze vader van de eettafel weg zien lopen voor een inbraak, van een verjaardagsfeestje voor een overdosis, van een voetbalwedstrijd voor een

riskante achtervolging. Hij verontschuldigde zich nooit. We begrepen allemaal dat zijn verantwoordelijkheden de grenzen van ons gezin overstegen.

‘Ik zou maar naar huis gaan als ik jou was, Hazel,’ zei Gage, terwijl hij zich weer naar me omdraaide. ‘Dit wordt alleen maar erger. Iedereen weet dat je een lange terugrit voor de boeg hebt.’

Twée uur, dat viel best mee. Maar Charlotte voelde als een andere wereld. Ik was daar een ander mens, zonder het gewicht van het verleden.

‘Weet je het zeker?’ vroeg ik. ‘Ik vind eigenlijk dat ik moet helpen opruimen...’

Maar Gage schudde zijn hoofd en ontsloeg me daarvan. ‘Rij voorzichtig,’ zei hij, net zoals mijn vader zou hebben gedaan. ‘En, Hazel?’ Hij keek me met grote ogen en een open uitdrukking aan. ‘Laat wat van je horen, oké? Dat zou hij ook fijn hebben gevonden.’

Ik wist een glimlachje op te brengen, ondanks de golf van paniek. De onherroepelijkheid van het moment overviel me; ik was er niet klaar voor.

‘Dat mocht je willen,’ zei ik bij wijze van grap, voordat ik me omdraaide. Mijn ogen prikten.

Maar ik vroeg me serieus af waar ik de volgende keer nog voor terug zou komen. Thanksgiving? De verjaardag van mijn nichtje in de zomer, als Caden me daarvoor zou uitnodigen? Ik voelde me onthecht, zonder houvast. Alle emoties die ik vandaag zo krampachtig in bedwang had gehouden, wilden zich plotseling een weg naar buiten banen.

Ik bewoog me zo onopvallend mogelijk door de menigte, een oefening in ontwijken. Blik vooruit, pas zelfverzekerd, hopend dat niemand me staande hield. Dat ik de enige in het zwart was te midden van een zee van vrijetijdsbroeken en bloemetjespatronen, was niet in mijn voordeel. Ik zag eruit alsof ik gekleed was voor een zakelijke afspraak – wijd uitlopende jurk, blazer, hoge hakken – terwijl de rest van de gasten rondliep in wat het best te omschrijven viel als Mirror Lake casual.

Ik pakte de tas die ik achter de bar had gelegd en glipte de

toiletten in. Ik wilde me omkleden voor de rit naar huis – onderweg zou ik langs ons nieuwste renovatieproject gaan, waar ze nog steeds aan het bouwen waren. Ik moest me op iets anders concentreren, me weer laten opslokken door mijn werk.

De toiletten bevonden zich in een schemerig verlichte gang met houten lambrisering. Mijn ogen hadden zich nog niet helemaal aangepast toen ik de deur openduwde en bijna tegen de persoon botste die naar buiten kwam.

‘O.’ Een hand op mijn schouder om niet uit balans te raken. Een vleugje kokos. Een sluier van haar.

Ik zou haar zelfs in het donker herkennen. Jamie.

Ze haalde langzaam haar hand van mijn schouder en streek ermee door de uiteinden van haar lange, honingkleurige haar. Een oude tic. ‘Hazel,’ zei ze, terwijl ze me recht aankeek. Haar doordringende stem sneed door mijn hart. Misschien kwam het doordat ik niet op mijn hoede was, of doordat mijn zenuwen op scherp stonden, of doordat ik toch al op het punt van instorten stond. Toen zag ze de tas in mijn handen. ‘Ga je weg?’

‘Ja. Alleen nog even omkleden.’ Ik gebaarde naar mijn outfit. ‘Niemand had me verteld wat de dresscode was.’

Jamie droeg een zomerjurk met bloemenprint en beige sandalen.

Een spiertrekkinkje in haar lip – een zweem van een glimlach. Een venster naar een andere tijd. Haar blik dwaalde af en ze deed een stap opzij in de richting van de uitgang.

Omdat ik niet wist wat ik verder moest zeggen vroeg ik: ‘Is Skyler er ook?’ Mijn nichtje van zes was altijd een welkome afleiding.

‘Ze is buiten met een paar kinderen van collega’s.’ Ze schraapte haar keel. ‘Kom je dit weekend terug?’

‘Waarom?’ vroeg ik.

Ze fronste en keek naar de deur. ‘Caden zei dat ze het huis gaan uitruimen. Ik dacht dat je dat wist.’

Zo ging het als je de enige was die het nest verliet. Ik moest alles uit de tweede hand horen, me aanpassen aan hoe mijn broers het wilden, me neerleggen bij hun beslissingen.

Ik schudde mijn hoofd. Mijn verdriet maakte plaats voor woede – een vertrouwde en welkome verschuiving. ‘Wanneer?’ vroeg ik, harder dan nodig was.

‘Zondag.’

Ik deed mijn best om niet verbaasd te kijken. Misschien was Gage het in alle hectiek vergeten te vertellen.

Jamie kon dingen zeggen op een manier die terloops klonk, maar toch opzettelijk leek. Alsof ze nog steeds de kloof tussen Caden en mij probeerde te dichten. Of misschien zag ik het nu te rooskleurig. Liet ik me verblinden door nostalgie en de jaren van vriendschap die ooit ons fundament waren geweest.

Op de middelbare school zei Jamie altijd dat ik een supergoede kloodzakkenradar had. Een radar die haar waarschuwde voor de jongens die ons zouden laten stikken, voor de leraar die ons geen tweede kans zou geven, voor de klasgenoten die zouden genieten van onze misstappen. Maar ik had zelf het idee dat mijn instinct dieper ging dan dat. Ik voelde wat er zich onder de oppervlakte bevond – niet de actie, maar de intentie.

Helaas had Jamie die voelsprieten zelf nooit ontwikkeld. Anders zou ze nooit met mijn broer Caden zijn getrouwd.

‘Bedankt,’ riep ik toen ze de deur opende. ‘Ik zal er zijn.’

Nadat ik me had omgekleed, overwoog ik Gage op te zoeken en hem te vertellen dat ik zondag terug zou komen. Maar ik stond al met één voet buiten, de zon ging onder en deze viering veranderde in rap tempo van aard.

Er begon me een subtiel unheimisch gevoel te bekruipen, alsof de muren op me af kwamen en ik moest ontsnappen. Een bevestiging van waarom ik destijds was weggegaan.

Bleef je te lang, dan werd je precies wat Mirror Lake wilde dat je werd.

Buiten speelden de kinderen van het politiepersoneel verstoptje tussen de bomen. Een van hun moeders stond tegen de houten balustrade geleund en hield hen in de gaten, zoals ook mijn moeder ooit had gedaan. Ik ving een flits op van Skylers blonde haar dat voorbijzoefde, en zag voor me hoe een groep

van ons één generatie eerder door deze zelfde bossen had gerend.

Ik liep door.

Niet te geloven hoe snel het verleden zich hier aan je vasthaakte, aan je trok.

De onverharde parkeerplaats was overvol en verschillende auto's reden rondjes op zoek naar een plekje. Toen ik naar mijn SUV liep, stak ik een hand op naar de dichtstbijzijnde auto om aan te geven dat ik wegging. Ik had het laatste vrije plekje bemachtigd aan de rand van het terrein, half in het bos, deels verscholen onder de takken van een grote eik.

De felblauwe auto reed langzaam achter me aan en het raampje aan de bestuurderskant ging omlaag.

'Hoi,' zei hij. Een bekende stem, een bekend gezicht.

Ik verstijfde, mijn schouders spanden zich.

De laatste keer dat ik Nico Pritchard had gezien, was hij weggereden in een andere auto en had hij zijn best gedaan om geen oogcontact te maken.

Ik bleef staan, een hand op mijn portier. 'Hoi,' zei ik hem na.

'Sorry dat ik zo laat ben, ik werd opgehouden,' zei hij. En toen ik niet reageerde: 'Lang geleden, Hazel.'

Twee jaar en twee maanden – maar ja, wie houdt zoiets bij?

'Zeker lang geleden,' zei ik, alsof ik het niet net had uitgerekend. 'Wel een goede timing qua parkeerplek.'

Hij trommelde met zijn lange vingers op het stuur, alsof hij nadacht over wat hij zou gaan zeggen. 'Ik loop je op de een of andere manier steeds mis,' zei hij.

Ik knikte. We liepen elkaar al meer dan twee jaar mis, tijdens feestdagen en familiebezoeken en verjaardagsfeestjes. Ik vroeg me af aan wie dat lag.

Het was best een prestatie. Hij was Gage' oudste vriend en woonde nog steeds in het huis aan dezelfde inham als dat van mijn vader, op een aangrenzend perceel.

Het ontwijkingspatroom was alleen doorbroken door het bericht dat hij me had gestuurd op de avond van mijn vaders overlijden: Wat rot voor je, Hazel.

Hij was op vakantie geweest toen het gebeurde. Zelfs toen waren we elkaar misgelopen.

Er was een tijd geweest dat Nico overal was waar Gage was, dat hij bijna net zo'n onlosmakelijk onderdeel van mijn jeugd was als mijn broer. Onze vaders waren partners geweest bij de politie – ook een soort familie, zou je kunnen zeggen.

'Nou,' zei ik, 'goed dat we elkaar eindelijk tegen het lijf lopen.'

Dat meende ik, en ik meende het niet.

Als tiener was ik jarenlang volledig gericht geweest op Nico Pritchard. Afgestemd op de aandachtige manier waarop hij alles deed, of hij nu aas aan zijn vislijn bevestigde of mijn naam uitsprak. Op de zorgvuldige manier waarop hij elke lettergreep articuleerde zonder de tweede helft in te slikken, zoals anderen deden. Op de onschuldige blik in zijn grote bruine ogen, alsof hij altijd alles in zich op wilde nemen, rustig en secuur, om het op te slaan voor later. Op zijn mondhoeken die stevast naar beneden wezen, zijn plotselinge glimlach zowel een verrassing als een omslagpunt. Dat ik hem leuk vond lag er zo dik bovenop dat het bijna gênant was. Dat hij die gevoelens later had beantwoord, was een heel stuk minder evident geweest.

'Het spijt me dat het in deze omstandigheden moet zijn,' zei hij. Zelfs zijn woorden koos hij zorgvuldig. Hij had het voor elkaar gekregen om zich in twee minuten twee keer te verontschuldigen.

'Mij ook,' zei ik. Ik opende mijn portier, voordat het te laat zou zijn.

'Hazel, wacht even,' zei hij.

Ik wachtte, mijn hand omklemde de bovenkant van de deur.

Tot mijn grote schrik stapte Nico uit zijn stationair draaiende auto. Een lange nette broek, een wit button-downoverhemd – ingestopt –, een zilveren horloge waarvan ik wist dat het van zijn vader was geweest, een bos op zijn hoge jukbeenderen.

Het maakte niet uit hoeveel tijd er was verstreken of hoe slecht we de laatste keer uit elkaar waren gegaan – bij elke nieuwe ontmoeting zag ik hem voor me zoals hij vroeger was. Als vijftienjarige op ons zwemplatform; als zeventienjarige, leunend

tegen de deurpost van mijn slaapkamer; als eenentwintigjarige, tijdelijk terug van de universiteit, zijn ogen langzaam de kamer rond kijkend voordat ze op mij bleven rusten.

‘Ik had willen bellen,’ vervolgde hij, terwijl hij een stap dichterbij zette. ‘Dat was ik van plan. Ik wist alleen niet...’

‘Nico,’ onderbrak ik hem. ‘Het spijt me, maar ik moet echt gaan.’

Ik moest weg zijn voordat hij iets vreselijks deed – een hand op mijn schouder leggen, een duim onder mijn kin plaatsen.

Ik liet me op de bestuurdersstoel zakken en probeerde te glimlachen. ‘Mocht je Gage niet kunnen vinden, hij verstopt zich om de hoek, op de steiger.’

Ik startte de auto en keek niet meer om. Ik had lang geleden geleerd dat dit de enige manier was om echt weg te gaan.

Omdat Mirror Highway een rondweg was, waren er feitelijk twee manieren om het stadje uit te komen. Rechtsaf was sneller, maar linksaf zou ik langs de plek komen waar ze de auto hadden geborgen.

Sorry, pa. Het was menselijk instinct. Ik wilde het ook zien.

Voor de bocht moest ik gas terugnemen. Een rij auto's kroop gestaag voort, millimeter voor millimeter. De meeste drukte leek het gevolg van de rij hulpvoertuigen langs de kant van de weg, en van het feit dat er maar één rijstrook tegelijk kon doorrijden. In de verte kon ik net een man onderscheiden die het verkeer langs de plek leidde.

Toen ik eindelijk dichterbij kwam, realiseerde ik me dat de verkeersregelaar Caden was. Hij had zijn kaki broek en zijn lichtblauwe polo nog aan. Er zat modder aan de zijkant van zijn broekspijp, alsof hij tegen de auto aan had gestaan om erin te kijken. Nieuwsgierigheid vóór ordehandhaving.

Ik stopte heel even, net als alle anderen voor me, om het tafereel bij het meer in me op te nemen.

De vangrail was weggehaald en lag gebutst en gebogen tegen de bomen. De oude auto stond enigszins scheef in de berm, de banden plat, het rubber half vergaan. Ik merkte dat ik mijn adem

inhiel, zoals ik ook altijd deed als ik langs een begraafplaats reed.

De auto was bedekt met een laag modder, die op het asfalt droop alsof het iets levends was. De kleur eronder was niet meer te onderscheiden, maar de carrosserie was hoekig en lang, als van een oud Amerikaans model. De raampjes waren open of kapot en binnen hadden zich grote hoeveelheden modder en smurrie opgehoopt. De kofferbak was opengewrikt en zo blijven staan, als de opengesperde bek van een dier.

Kippenvel verspreidde zich over mijn armen en mijn nek. Het leek of de auto onder het wateroppervlak iets anders was geworden. Iets organisch. Onderdeel van het landschap, erdoor opgeslokt, pulserend op het ritme van de plek waar hij net vandaan kwam.

Cadens uitdrukking veranderde niet toen hij naar me gebarde dat ik door kon rijden. Maar in mijn achteruitkijkspiegel zag ik dat hij zich in mijn richting draaide en me naakteek.

Mijn telefoon pingde zodra ik Mirror Lake uit was, op de slingerweg richting de snelweg die me terug zou brengen naar Charlotte. Ik ging ervan uit dat het Keira of Luke was – mijn zakenpartners en beste vrienden – om me bij te praten over de vorderingen van vandaag. Om te checken hoe het met me ging.

Ik wierp een blik op mijn telefoon. Een bericht van mijn oom: Ben je weggegaan?

Ik negeerde het, maar toen werd ik gebeld. De naam Roy Holt verscheen op het scherm. Sinds ik uit Mirror Lake weg was, had hij zelden meer contact gezocht. Maar in de jaren daarvoor had hij soms de rol van mijn vader overgenomen als die werd weggeroepen voor zijn werk.

Ik nam op via de speaker. 'Hallo?' zei ik. Meer een vraag dan een begroeting.

Eerst haperde zijn stem een beetje, alsof ook hij slecht bereik had. 'Hazel?' zei hij, alsof hij zichzelf herhaalde. 'Ben je nog hier?'

'Nee, ik zit al in de auto. Ik moet langs een project.'

Als hij belde voor een preek, kon hij die beter voor zich

houden. Hoewel hij vaak trots leek dat ik mijn eigen weg had gekozen – dat ik een bedrijf had opgezet, mijn eigen koers had uitgestippeld – had hij altijd een betere band met mijn broers gehad. *Caden was ook al weg*, wilde ik zeggen.

‘Ik had gehoopt je nog even te zien.’ Er viel een stilte waarin hij naar woorden zocht. ‘Ik ben de executeur-testamentair, Hazel,’ zei hij half fluisterend, alsof hij op zoek was naar een rustig plekje om dit gesprek te voeren.

Het was een logische keus, want hij was de enige jurist in de familie. Hij was zijn carrière begonnen als aanklager. Mijn vader en hij vertelden vaak verhalen over vroeger, toen de zaken rechtstreeks van de ene Holt naar de andere gingen. Later had hij zich toegelegd op familierecht, dus het sprak voor zich dat mijn vader deze taak aan hem had toevertrouwd. Ik zette me schrap voor wat er komen ging.

‘Luister,’ begon hij. Zijn stem klonk nog zachter dan daarvoor. ‘Er staat iets in het testament wat je moet weten.’

Eerste druk september 2025

Oorspronkelijke titel *Daughter of Mine*

Oorspronkelijke uitgever Marysue Rucci Books, an imprint of Simon & Schuster, LLC, New York

Copyright © 2024 by Megan Miranda, LLC

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Vanja Walsmit

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer naar een ontwerp van Pete Garceau

Omslagbeeld © Getty

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7727 9

ISBN e-book 978 90 261 7728 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7729 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.